

Populárneho chalana a nenápadnú babu, ktorá je
doňho buchnutá, čaká najväčšie dobrodružstvo ich života.

KERSTIN GIER

ČO NA SVETLE
NEVIDNO

Prvá časť série
Nezábudka

Preložila

Silvia Ivanidesová

COO
BOO

Čo na svetle nevidno

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kerstin Gier

Čo na svetle nevidno – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ČO NA SVETLE NEVIDNO

KERSTIN GIER

ČO NA SVETLE
NEVIDNO

Prvá časť série
Nezábudka

Z nemčiny preložila
Silvia Ivanidesová

COO
BOO

Originally published as

Vol. I: „Vergissmeinnicht – Was man bei Licht nicht sehen kann“

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim

Copyright © 2021 S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main

Translation © Silvia Ivanidesová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3007-5

ISBN e-knihy 978-80-566-3027-3 (I. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3028-0 (I. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3026-6 (I. zverejnenie, 2022) (ePDF)

Pre všetkých, ktorí práve potrebujú trochu mágie.

Quinn

„Jeden gin s tonikom – nie, dva, prosím!“ A oba pre mňa. Neplánoval som sa dnes večer opiť, keďže som Lassemu slúbil, že zostanem až do konca a dám pozor, aby po príliš bujarom beerpongu nikto nezdemoloval nábytok, nevracal na koberec alebo – ako počas minulej párty – nezaspal v posteli Lasseho rodičov. No plány sa menia. Ja som sa napríklad dnes večer chcel rozísť so svojou priateľkou Lilly, no namiesto toho sa mi na ruke vynímal náramok s nápisom „Myšiačik“. Nutne som potreboval alkohol.

„Hej, to si vyprosím! Predbehol si sa.“ Dievča, ktoré sa na mňa zboku pohoršene mračilo, som jednoducho prehliadol. Kým som si ho premeriaval, jeho líca nabrali ohnivočervený odtieň. „Och, to si ty, Quinn,“ zamrmlalo. Aj ja som ho poznal. Bolo to jedno z dievčat našich bigotných katolíckych susedov, príšerných Martinovcov alebo „biblických pohrôm“, ako ich zvykol nazývať môj otec. Ženy z martinovskej rodiny sa vďaka pršinosom a blondávyim kučerám podobali ako vajce vajcu. Aspoň ja som ich nedokázal rozoznať.

„Ach, nieee, *Luise*,“ tipol som si. „Od teba by som teda nečakal, že sa votrieš na párty.“ Obrátil som sa k barmanovi a dodal som: „Pokojne môžete začať s mojimi džinmi s tonikom. Tento barokový anjelik totiž nemá pozvánku.“

Barman sa uškrnul a Luisine líca očerveneli ešte väčšmi. Lasse pozval na oslavu svojich osemnástych narodenín oficiálne päťdesiat hostí, neoficiálne ich však bolo takmer dvakrát toľko. Nápoje by sa minuli už pred desiatou. Na Lasseho šťastie mu jeho starí rodičia zasponzorovali tento mobilný kokteilový bar, ktorý sem dorazil na začiatku večera ako narodeninové prekvapenie. Vráťane barmana.

„Po prvé, nie som Luise, ale Matilda, a po druhé, samozrejme, že máme s Julie pozvánku. Od Lasseho osobne,“ informovala ma Luise. Respektíve Matilda, ako som sa práve dozvedel. Hlas sa jej trochu triasol, asi od hnevu. „A ja si dám jednu caipirinha. Prosím.“ Pokúsila sa usmiať na barmana, no jej úsmev pôsobil dosť nahnevane. Moju náladu to však trochu pozdvihlo. „Zloštiť príšerných Martinovcov“ patrilo v našej rodine už dlhé roky k obľúbenej činnosti, niekedy sa na nej zúčastňovala aj moja mama, ktorá bola inak závislá od harmonických vzťahov.

„Najprv sa votrieť na párty a teraz ešte aj alkohol.“ Ustarostene som pokrútil hlavou. „Milý Boh dnes bude veľmi smutný, Luise.“

„Volám sa Matilda, ty sprostý arogantný...“ Stisla pery.

Barman začal s miešaním nápojov, no zdalo sa mi, že so záujmom počúval náš rozhovor, kým sypal do pohárov kúsky limetiek a kocky ľadu.

„Och, a... nadávky?“ Nieкто dal hudbu hlasnejšie, ale jasne som videl, že mi rozumela, lebo nosné diery jej typického martinovského pršinosu sa vzdúvali od zlosti. „Sprostý arogantný – čo? Bojíš sa, že ťa čaká večné zatratenie, keď to dopovieš?“

Naštvané na mňa civela, prechádzala pohľadom z mojej tváre smerom nadol, až sa jej napokon zasekol na mojom

zápästí. „Sprostý arogantný myšiačik,“ vyhrkla s neskrývanou škodoradosťou v hlase.

Bod pre ňu. Okamžite mi pripomenula, prečo som sem prišiel.

„Ja som *mojenko*, presnejšie povedané,“ opravil som ju. Aspoň to stálo na náramku na Lillinom zápästí. Neustále ma tak volala, čo bol jeden z dôvodov, prečo som sa s ňou chcel dnes večer rozísť. To som však teraz už nemohol urobiť, v každom prípade nie triezvy a nie bez toho, aby som sa cítil ako odporný hajzel. Lebo – prekvapenie! – myšiačik a mojenko sú spolu už sedemdesiatpäť dní, čo očividne predstavovalo vhodnú príležitosť na rozdávanie vlastnoručne vyrobených náramkov a uistení, že ešte nikdy, nikdy v živote nebola taká šťastná.

Barman nám posunul nápoje a ja som sa naňho najprv ospravedlňujúco usmial. Potom som do seba kopol prvý džin s tonikom ako pohár vody. Myšiačik? To vážne? Ak som to niekedy vyslovil, ten náramok a ďalších sedemdesiatpäť dní s Lilly som si absolútne zaslúžil. Za trest. Prečo som len poslúchol svojich rodičov a neukončil to pred párty rýchlo a bezbolestne cez mobil? Potom by k odovzdaniu náramku vôbec nedošlo.

To, že som bol taký hlúpy a informoval rodičov o svojich plánoch, súviselo s tým, že Lilly im počas uplynulého dva a pol mesiaca prirástla k srdcu viac ako moje predchádzajúce frajerky. Prítomnosť dievčata v dome mamu automaticky vždy nadchla, všetky moje priateľky považovala za „očarujúce“ a „rozkošné“, u môjho otca zase išla láska cez žalúdok. Lillini rodičia totiž vlastnili v meste dve predajne delikates, a keď ma Lilly prišla navštíviť, často so sebou niečo priniesla.

„To znamená, že sa skončia bezplatné dodávky carpaccia cipriani a hríbového rizota až do domu?“ zdesene zvolal môj otec, keď pochopil, čo sa chystám urobiť. „Zbohom škoricové makrónky a pralinky plnené citrónovým sorbetom? Také úžasné dievča už nenájdeš, Quinn.“

„Samozrejme, že nájde, Albert!“ Mama naňho uprela prísny pohľad. „A jeho rodičia budú možno vlastniť fitness štúdio, v ktorom zhodíš svoje pupkaté brucho labužníka.“ Kým môj otec zahanbene hľadel na svoje pupkaté brucho labužníka, otočila sa ku mne a zhovievavo sa usmiala. „Určite je to tak správne. Počúvni svoje srdce. No rozísť sa cez mobil, to sa jednoducho nepatrí, také niečo musí človek urobiť osobne.“

„Rozhodne!“ potvrdil otec. „Inak ťa budú nenávidieť celý život! Treba im pritom odvážne hľadiť do očí.“

A teraz som musel presne to urobiť, už len preto, aby som nesklamal svojich rodičov. Odložil som prázdny pohár. Možno by bolo múdrejšie, keby som mal nielen ja, ale aj Lilly v krvi nejaký alkohol. Preto som jednou rukou siahol na svoj ďalší gin s tonikom a druhou som uchmatol caipirinha, ktorej sa dievča od Martinovcov ešte nedotklo, lebo ho príliš zamestnávalo civenie na mňa vypleštenými očami.

„Radšej ho vezmem, Luise,“ poznamenal som, keď pohoršene zafučala. „Veď vieš, žiaden tvrdý alkohol pre maloletých.“

Nepočkal som na odpoveď a začal som si raziť cestu cez dav naspäť do obývačky so zdvihnutými rukami, aby boli moje poháriky v bezpečí.

„Volám sa *Matilda*, ty namyslený. . . mojenko,“ zakričala za mnou. „A ani ty ešte nemáš osemnásť!“

„Tak sa za mňa pomodli, aby som nešiel do pekla!“ zvolal som so smiechom cez plece.

„Ak už nie je neskoro,“ vyhlásil niekto ironicky a ja som prekvapene zastal. Väčšinu hostí na párty som poznal zo školy alebo z parkouru, no dievčinu rovno predou mnou som ešte nikdy nevidel. Ak áno, určite by som si ju zapamätal. Mala žiarivomodré vlasy, malý strieborný krúžok v nose a ďalší v obočí, na sebe obtiahnuté čierne rifle, čierny top s hlbokým výstrihom a mohutné šnurovacie čižmy. Jej oči lemovala hrubá čierna linka. Už chýbal iba obrátený kríž ako príviesok na krku alebo vytetované číslo 666, potom by sa kliše naplnilo na sto percent. No napriek tomu, alebo práve preto, bola veľmi atraktívna. Odhadoval som, že bude o pár rokov staršia odo mňa, možno mala tesne po dvadsiatke, čo však mohlo súvisieť aj s tou kopou mejkapu a sebavedomým postojom. Keď skrivila ústa do krátkeho úsmevu, ukázal sa na uzdičke pery tretí pírsing s ligotavým modrým kameňom. Potom jej tvár znova zväžnela a nasadila takmer slávnostný tón: „Dobre, že som tá našla, Quinn Jonathan Yuri Alexander von Arensburg.“

„Okej,“ odvetil som ťahavo. Odkiaľ poznala moje celé meno? Ani ja som ho bežne nepoužíval. Skutočnosť, že mama to s počtom krstných mien naozaj prehnela, bola pre mňa vždy trochu trápna, preto som sa nimi nikdy nechválil. Keď človek vyslovil „Quinn Jonathan Yuri Alexander von Arensburg“ pomaly a pateticky, takmer hrozivo, znelo to ako začiatok zaklínacej formulky.

„Musíme sa porozprávať.“

„Ako na potvoru nemám práve čas,“ vysvetlil som jej. *Musím totiž tieto drinky priniesť k svojej budúcej expriateľke a ty vyzeráš trochu strelene. Bobužial!* Na druhej strane – bol som zvedavý.

„Poznáme sa?“

„Volám sa Kim.“ Opäť úsmev, potom zase vážna tvár. „To, čo ti o tebe poviem, bude asi najprv znieť šialene. Iba nedávno sme sa dozvedeli, že existuješ.“

„Aha.“ Žiaľ, nielen trochu strelene, ale totálne, opravil som sa v duchu, no nedokázal som ju tu len tak nechať stáť. Bola fakt veľmi pekná.

Jej hnedé oči si ma nástojčivo premeriavali. „Je to dôležité. Lebo ak sme tá našli my, dokážu to aj oni.“

Teraz som už mal toho plné zuby. „A oni sú zabijaci z medzinárodného syndikátu zločincov, ktorí chcú získať tajné plány, čo mi do batoha nepozorovane strčil agent minulý týždeň na ulici? Alebo vyslanci delegácie z planéty Metis, odkiaľ pochádzam a neviem o tom a ktorú môžem zachrániť len ja, lebo...“

„Stretneme sa o desať minút pred vchodom,“ skočila mi modrovlasá chladne do reči. „A Metis nie je planéta, ale jeden z Jupiterových mesiacov.“ Potom sa otočila a odišla. Zazrazený som sledoval, ako vyšla popri bare na chodbu.

„To je ale kus!“ vyhrkol môj kamoš Lasse, ktorý sa zjavil vedľa mňa a tak energicky ma objal okolo pliec, až som vyliel trochu z caipirinhe. „Kto to bol, stavec?“

„To som sa chcel opýtať ja teba, kamoško! Veď je to tvoja párty. Dúfal som, že ide o jednu z tvojich čudných sesterníc alebo tak. Volá sa Kim.“

„Nie, moja čudná sesternica je tam pri okne a už pol hodiny si doluje z vlasov žuvačku. Tú Kim som ešte nikdy nevidel, prisahám,“ uisťoval ma Lasse. „Asi ju priviedol so sebou niekto z ľudí z parkouru.“

„Chce, aby som sa s ňou stretol o desať minút pred vchodom, kde zrejme zaparkovala svoju vesmírnu loď.“

„To je mega!“ Lasse mnou nadšene zatriasol, takže z drinku vyšplechlo na zem ešte viac. „Starec, ty máš také šťastie u žien! Teda, úplne to chápem. Aj ja by som po tebe šiel, keby som bol dievča, fakt.“ Siahol po jednom z mojich drinkov a odpil si veľký glg. „Len sa na seba pozri. To sú protiklady. To atletické telo k milučkej tváričke s ázijskými črtami, tie čierne vlasy k neuveriteľne modrým očiam...“ Zasekol sa. „Och, došľaka, teraz už aj ja zniem ako zamilované dievča. Ale fakt, kamoš, mám ťa rád!“

„Koľko si už toho vypil, Lasse?“ Zamračil som sa naňho. Triezvy si na takéto citové výlevy nepotrpel. Ale dobre, človek má osemnásť iba raz. Na mňa tiež začal účinkovať ten exnutý gin s tonikom. „Aj ja ťa mám rád, kamoš. A tá modrovlasá po mne nešla, bola jednoducho... totálne čudná.“

„To by mi pri nej bolo jedno.“ Ešte si odpil z caipirinha.

„Lasse, poznáš vlastne moje celé meno?“ zisťoval som. „So všetkými krstnými menami?“

„Jasné. Quinn Johann Mega Gengar Graf Koks von Arensburg.“ Lasse sa zasmial. „Alebo tak nejako.“ Potom zbadal náramok. „Myš... Och, dočerta, to je čo? Od Lilly? Musíš si ho dať dole, skôr ako sa stretneš s modrovlasou, to nie je sexy.“

„Nejde to dole,“ zachmúril som sa. Lilly nadšene urobila na koženej šnúrke trikrát dvojitý uzol, ktorý by vydržal nielen nasledujúcich sedemdesiatpäť dní, ale minimálne sedemdesiatpäť rokov.

„Potrebuješ nožnice.“

Hej, alebo to. „Ale keď ho prerežem, Lilly sa totálne urazí.“

Na druhej strane – ak by som sa s ňou bol rozišiel, tiež by sa totálne urazila a ja by som aspoň získal späť svoju

dôstojnosť. A možno by sa Lilly tak urazila, keby ma videla bez náramku, že by sa karta obrátila a ona by sa rozišla so mnou. Potom by som zabil dve muchy jednou ranou. Respektíve prestrihol nožnicami.

„Hore v kúpeľni v zásuvke pod umývadlom.“ Lasse uhádol moje myšlienky. „Daj mi ten pohár! Počkám tu na teba.“ Vzal mi z ruky aj gin a okamžite si z neho odchlípol. „Och, kamoško, myslím, že je to najlepšia párty, akú som kedy mal. Len musíme dať pozor, aby tentoraz nik nič nenalial do tatkovho akvária.“

To rozhodne. Po oslave Lasseho šestnástych narodenín sme mali čo robiť, aby sme nahradili ryby, skôr ako sa Lasseho rodičia vrátia z dovolenky. A stálo nás to celý majetok. Pri pátraní po tyrkysovo-zlatých cichlidách, lorikáriách a mrenkách siamských sme prečesali všetky obchody so zvieratami, a to som si už nikdy nechcel zopakovať.

„Hneď sa vrátim,“ ubezpečil som Lasseho bez toho, aby som tušil, že to budú na dlhý čas posledné slová, ktoré mu poviem.

Na prvom poschodí vládol pokoj, pre istotu som nakukol aj do spálne Lasseho rodičov, no posteľ bola nedotknutá. Párty sa zatiaľ poslušne odohrávala na prízemí. Lasseho rodičia odcestovali na dovolenku ako vždy v posledných rokoch a prenechali mu dom pod podmienkou, že ho po svojom návrate nájdu v rovnakom stave, ako ho opúšťali. Podobne ako mojich rodičov aj ich trápili škrabance na parketách menej ako cigaretový zápach, ktorý sa usadil v záclonách

a kobercoch. Fajčiari preto mrzli vonku na terase, no doteraz sa nik nestáľoval.

Manikúrové nožničky, ktoré som našiel v kúpeľni, bohužiaľ neboli pre ľaváka, a keďže mi Lilly zauzľila náramok okolo pravého zápästia, trvalo hodnú chvíľu, kým som kožu rozfakľil. Najprv som ho skoro zahodil do koša na papier, no potom som si ho radšej vopchal do vrecka nohavíc, pre prípad, že by ho Lilly chcela naspäť pre svojho ďalšieho milenka. Veľmi som sa však za ňou neponáľľal, aby som to zisťil. Okno kúpeľne smerovalo na ulicu a bol som zvedavý, či tá modrovlasá Kim na mňa skutočne čaká pred dverami. Stále som si nebol istý, či mám jej výzvu poslúchnuť, na druhej strane som sa chcel dozvedieť, odkiaľ pozná – na rozdiel od môjho najlepšieho priateľa – všetky moje krstné mená a čo odo mňa chce. *Iba nedávno sme sa dozvedeli, že existuješ* – čo to malo, prosím pekne, znamenať? Pre istotu som vypol svetlo, potom som čo najtichšie otvoril okno, vykľonil sa a nazeral pod striešku pred vchodom.

Och, áno, tie dlhé nohy v čiernych čižmách rozhodne patrili jej. Očividne sa opierala chrbtom o stenu vedľa dvier. Bola sama, vytrvalý prúd prichádzajúcich hostí medzičasom ustal. Výraz jej tváre som odtiaľto nerozoznal, no prstami netrepeľivo bubnovala po obklade. Zjavne na mňa naozaj čakala.

Tak dobre, porozprávam sa s ňou. O Lilly sa môžem postarať aj neskôr.

Práve keď som sa chystal zavrieť okno a zísť dole, z tieňa predzáhradky vystúpila postava a pomaly sa blížila po chodníku k vchodovým dverám. Zvedavo som sa vykľonil ešte viac. Išlo o nízkeho muža v kabáte a klobúku, jeho vek som v tom chabom osvetlení nedokázal odhadnúť. No také klobúky

nosili iba dedovia s hrubosrstými jazvečikmi, preto som vychádzal z toho, že bol starší. Očividne nešlo o hosta z párty, ale prišiel sem kvôli tej Kim, ktorá sa prudko odlepila od steny.

„Vy!“ vyhrkla vylakane.

Muž zostal stáť. „Naozaj si si myslela, že sme si ťa nevšimli? Na našom teritóriu?! Že si sa opovážila!“ Mal zvláštny chrapľavý hlas a ani reakciu modrovlasej som nepotreboval na to, aby som zistil, že *nešlo* o neškodného staršieho milovníka jazvečikov.

Ustúpila pár krokov nabok, takže teraz som videl celé jej telo, ktoré pôsobilo extrémne napäto.

Mužovi sa jej reakcia očividne zapáčila. „Prineskoro, dievčatko,“ zasyčal a potichu sa zasmial. „Nám neunikne žiadny človek.“

Kim sa poobzerala na všetky strany, akoby hľadala únikovú cestu. Alebo niekoho, kto by jej pomohol.

Drogy. Toto vysvetlenie mi preblesklo hlavou ako prvé. Modrovlasá bola dílerka a predávala svoj tovar v konkurenčnom revíri.

Muž znova podišiel bližšie k nej. „Teraz mi vyklopíš všetko, čo chcem vedieť. Kto k vám ešte patrí, ako sa ti to podarilo a kto za tým stojí...“

„Radšej zomriem,“ odvetila Kim potichu.

Muž sa hlasno zasmial, jeho smiech znel rovnako chrapľavo a strašidelne ako jeho hlas. „Toto želanie vždy radi plníme. Aj za menšie priestupky ako ten tvoj. Predtým sa však musíme trochu porozprávať. Ale so zomieraním už môžeme začať.“

Dievča sa prudko pohlo do strany, akoby chcelo otestovať rýchlosť mužovej reakcie. Ten luskol prstami. Ozvalo sa vr-

čanie, ktoré som nedokázal celkom zaradiť, no zježili sa mi pri ňom vlasy. Vari to *zavrčal* ten dedo? Na ten hrôzostrašný zvuk sa Kim zasekla, akoby zamrzla v pohybe.

„Nemôžete mi nič urobiť,“ hlesla. „To by vyvolalo veľký rozruch. A... mám informácie, ktoré sa v prípade mojej smrti dostanú na verejnosť, videá...“

Dedo iba ľahostajne mávol rukou. „Ach, naozaj?“ opýtal sa a siahol do vrečka kabáta.

Bez rozmýšľania som sa vyšvihol na parapet, zoskočil som odtiaľ na striedku pred vchodom a o sekundu som dokonalým spôsobom pristál na chodníku medzi modrovlasou a tým mužom, ako už stokrát predtým pri tréningu parkouru. Až keď som sa narovnal, došlo mi, čo som vykonal. Dalo by sa povedať, že som bol rovnako zaskočený ako tí dvaja, ktorí na mňa neveriacky civeli. No na úvahy teraz nebol čas.

„Zmiznime!“ Schmatol som modrovlasú za ruku a ťahal ju za sebou. Keďže vchodové dvere boli zavreté a muž blokoval cestu na ulicu, na únik nám zostal iba hustý živý plot, ktorý zboku oddeľoval predzáhradku od zvyšku záhrady. Keďže s Lassem sme sa kamarátili už od detstva, vyznal som sa tu rovnako dobre ako doma a vedel som, na ktorom mieste sa môžeme prepchať pomedzi kríky. Najprv som cez medzeru postrčil Kim a potom som ju nasledoval bez toho, aby som sa obzrel naspäť na muža, ktorý sa hádam ešte nespamätal z môjho prekvapujúceho výstupu. Keď prejdeme okolo domu na terasu, dostaneme sa dnu do bezpečia.

„Čo je to za týpka?“ dychčal som, kým sme utekali tmou k úzkemu pásiku svetla, ktorý zo zimnej záhrady dopadal na trávnik.

„Ako môže byť človek taký tupý?“ opýtala sa súčasne.

Hej, asi to nebol práve najmúdrejší nápad, spontánne a bez plánu vyskočiť z okna, to mi bolo jasné. Možno som mal na toho muža v klobúku jednoducho z kúpeľne hodiť nejaký ťažký predmet, napríklad váhu. Alebo čo najhrubším hlasom skríknúť: „Polícia! Zdvihnite ruky nad hlavu a otočte sa tvárou k stene.“ Napriek tomu to bolo odo mňa milé. A dost kúl. Nevďačná koza.

„Rado sa stalo,“ utrúsil som.

„Ty to nechápeš. V žiadnom prípade ťa nesmú dostať.“

„Mňa?“ spýtal som sa. Tá bola ale podarená. Veď zatiaľ sa nik nevyhrážal, že by chcel zabiť *mňa*. „Čo sa to tu deje? Prosím ťa, povedz, že ide o nejakú divnú hru.“

Neodpovedala, čo zrejme súviselo s tromi postavami, ktoré sa vynorili spoza domu asi desať, pätnásť metrov pred nami. Bohužiaľ, nešlo o olizujúcich sa hostí prichádzajúcich z terasy, ale o siluetu muža, ženy a ešte niečoho, čo vyzeralo ako obrovský pes.

„Doriti!“ zašepkala Kim.

Hej, doriti.

Ženská silueta vyzerala skôr neškodne, no tieň toho muža pôsobil viditeľne mladšie a svalnatejšie ako ten klobučník. Skutočný problém však predstavoval pes – siahal mužovi takmer po pás. Ozvalo sa fučanie, zviera sa vrhlo naším smerom, očividne ho zadržala iba vôdzka.

Za nami sa predieral cez živý plot klobučník, čo sme skôr počuli, ako videli. Teraz sme sa ocitli v pasci.

Záhrada naboku bola široká iba pár metrov a od susedov, Lasseho štedrých starých rodičov, ju oddeľoval dvojmetrový múr. Okrem niekoľkých ríbezľových kríkov, kompostérov a kopy palivového dreva tu stála ešte kôlna. Hudba a vrava